

Bruksela, 11 lutego 2026 r.
(OR. en)

6116/26

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0132(COD)

CODEC 180
JAI 171
ASILE 14
FRONT 30
PE 17

NOTA INFORMACYJNA

Od: Sekretariat Generalny Rady
Do: Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie
(UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji
„bezpiecznego kraju trzeciego”
– Wynik pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim
(Strasburg, 9–12 lutego 2026 r.)

I. WPROWADZENIE

Zgodnie z art. 294 TFUE oraz Wspólną deklaracją w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji¹ Rada, Parlament Europejski i Komisja kontaktowały się ze sobą na zasadach nieformalnych w celu wypracowania porozumienia w sprawie tego wniosku w pierwszym czytaniu.

---

¹ Dz.U. C 145 z 30.6.2007, s. 5.

W związku z tym przewodniczący Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (LIBE) Javier ZARZALEJOS (PPE, ES) przedstawił w imieniu swojej komisji poprawkę kompromisową (poprawka nr 13) do wyżej wymienionego wniosku dotyczącego rozporządzenia, w sprawie którego sprawozdawca Lena DÜPONT (PPE, DE) przygotowała projekt sprawozdania. Poprawkę tę uzgodniono podczas nieformalnych kontaktów, o których mowa powyżej. Ponadto, grupy polityczne „Lewica”, „S&D” i „Zieloni/WSE” przedstawiły propozycje odrzucenia wniosku Komisji (odpowiednio poprawki nr 14, 15 i 16).

II. GŁOSOWANIE

Podczas głosowania, które odbyło się na sesji plenarnej 10 lutego 2026 r., przyjęto poprawkę kompromisową (poprawka nr 13) do wyżej wymienionego wniosku dotyczącego rozporządzenia. Nie przyjęto żadnych innych poprawek. Zmieniony w ten sposób wniosek Komisji jest równoznaczny ze stanowiskiem Parlamentu w pierwszym czytaniu, które zawarte jest w rezolucji ustawodawczej przedstawionej w załączniku do niniejszej noty².

Stanowisko Parlamentu odzwierciedla wcześniejsze uzgodnienia między instytucjami. Rada powinna zatem być w stanie zatwierdzić stanowisko Parlamentu.

Akt zostanie wówczas przyjęty w brzmieniu odpowiadającym stanowisku Parlamentu.

---

² Wersja stanowiska Parlamentu zawarta w rezolucji ustawodawczej zawiera oznaczenia zmian wprowadzonych poprawkami do wniosku Komisji. Tekst dodany do wniosku Komisji oznaczono **pogrubieniem i kursywą**. Symbol „■” wskazuje tekst usunięty.

P10_TA(2026)0026

Stosowanie koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego”

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego” (COM(2025)0259 – C10-0088/2025 – 2025/0132(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2025)0259),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 78 ust. 2 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C10-0088/2025),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 23 października 2025 r.¹,
  - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 75 ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 19 grudnia 2025 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 60 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A10-0255/2025),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
  3. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

---

¹ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 lutego 2026 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/... w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

---

¹ Opinia z dnia 23 października 2025 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348³ *ustanowiono* wspólną procedurę udzielania i pozbawienia ochrony międzynarodowej w Unii. Komisja dokonała przeglądu różnych elementów koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, w tym kryterium dotyczącego bezpieczeństwa, kryterium dotyczącego sprawiedliwości proceduralnej, kryterium dotyczącego związku oraz przepisów dotyczących skutecznego środka zaskarżenia. W wyniku tego przeglądu stwierdzono, że można poprawić możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, przy jednoczesnym zachowaniu gwarancji prawnych dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz zapewnieniu poszanowania praw podstawowych.

---

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (2) *W przypadku zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego jako podstawy niedopuszczalności wniosku, rozporządzenie (UE) 2024/1348 wymaga istnienia związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego byłoby rozsądne, aby dana osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową udała się do tego państwa trzeciego.* Istnienie związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a bezpiecznym krajem trzecim nie jest **jednak** wymagane na mocy międzynarodowego prawa uchodźczego, w szczególności konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej protokołem nowojorskim dotyczącym statusu uchodźców z dnia 31 stycznia 1967 r., ani na mocy prawa międzynarodowego praw człowieka, w szczególności europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego w przypadku, gdy nie można ustalić związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym bezpiecznym krajem trzecim, **na warunkach** przewidzianych w *rozporządzeniu (UE) 2024/1348 zmienionym niniejszym rozporządzeniem.*

- (3) Państwa członkowskie powinny ***zachować*** możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie związku między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego byłoby rozsądne, aby dana osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową udała się do tego państwa trzeciego. ***Państwa członkowskie powinny, w pełni przestrzegając kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mieć możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie związku zdefiniowanego zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, w zakresie, w jakim związek ten jest w nich wyraźnie zdefiniowany. Można uznać, że związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim istnieje w szczególności wówczas, gdy członkowie rodziny tej osoby przebywają w tym państwie trzecim, gdy osoba ta osiedliła się lub miała miejsce pobytu w tym państwie trzecim, lub gdy osoba ta ma powiązania językowe, kulturowe lub inne podobne powiązania z tym państwem trzecim.***

- (4) Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które przejeżdżały tranzytem przez terytorium państwa trzeciego przed wjazdem na terytorium Unii, ponieważ uzasadnione jest oczekiwanie, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową mogłaby *wystąpić z wnioskiem o skuteczną ochronę* w bezpiecznym kraju trzecim, przez który przejechała tranzytem. Wcześniejszy tranzyt przez bezpieczny kraj trzeciego zapewnia obiektywny związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim. *Do celów niniejszego rozporządzenia tranzyt przez państwo trzecie może oznaczać sytuację, w której osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przemieściła się przez terytorium państwa trzeciego lub zatrzymała się w nim będąc w drodze do Unii, lub znajdowała się na granicy lub w strefie tranzytowej państwa trzeciego, gdzie miała możliwość wystąpienia o skuteczną ochronę do jego organów .*

- (5) *Ze względu na potrzebę zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w zakresie przeciwdziałania nieuregulowanej migracji do Unii państwa członkowskie powinny mieć również możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie umowy lub porozumienia, niezależnie niezależnie od ich formalnej nazwy, zawartych przez Unię lub przez państwa członkowskie z danym państwem trzecim w sposób zapewniający pewność prawa i przejrzystość, pod warunkiem że dana umowa lub dane porozumienie zawierają postanowienia wymagające zbadania zasadności wszelkich wniosków o skuteczną ochronę złożonych w tym państwie trzecim przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową objęte tą umową lub tym porozumieniem. Takie badanie zasadności wniosków przez właściwe organy państwa trzeciego, z którym Unia lub państwa członkowskie zawarły umowę lub porozumienie, może, wyłącznie do celów przyznania skutecznej ochrony, obejmować różne rodzaje procedur rozpatrywania spraw, takie jak procedury uproszczone, procedury grupowe lub procedury prima facie.*

(6) *Aby zapewnić ściślejszą koordynację w całej Unii oraz zwiększyć wpływ i współpracę w ramach dialogów z państwami trzecimi, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową na podstawie umów lub porozumień, których stronami są Unia lub co najmniej jedno państwo członkowskie, lub co najmniej jedno państwo członkowskie i państwo trzecie, z jednej strony, oraz bezpieczny kraj trzeciej, z drugiej strony. Z myślą o zapewnieniu skuteczności oraz uniknięciu niezgodności, gdyż przedmiot umów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia może wchodzić w zakres kompetencji dzielonych Unii i państw członkowskich, Komisja i państwa członkowskie powinny ściśle współpracować przy zawieraniu takich umów, aby zapewnić jedność w reprezentowaniu Unii i jej państw członkowskich na forum międzynarodowym. W szczególności, w uzupełnieniu do procedury określonej w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz bez uszczerbku dla tej procedury, Komisja powinna podczas prowadzenia negocjacji dotyczących umowy z państwem trzecim (zwanej dalej „umową na poziomie Unii”) uwzględniać w należyty sposób wszelkie istniejące dwustronne lub wielostronne umowy zawarte między państwem członkowskim a tym samym państwem trzecim, a także uwzględniać w należyty sposób wpływ umowy na poziomie Unii na tych te umowy dwustronne lub wielostronne oraz na współpracę i ogólne stosunki tego państwa członkowskiego z tym państwem trzecim w dziedzinie migracji, w tym w odniesieniu do stosownych kwestii politycznych i gospodarczych.*

- (7) *Unia może zawierać umowy lub porozumienia z państwami trzecimi, bez uszczerbku dla podziału kompetencji między państwami członkowskimi a Unią. Takie instrumenty na poziomie Unii mogą przyczyniać się do ustanawiania wspólnych unijnych prawnych i proceduralnych ram współpracy w dziedzinie azylu i migracji, zapewniania spójnego wdrażania prawa i norm Unii oraz wzmacniania wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi w zakresie stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego.*
- (8) Ze względu na fakt, że małoletni bez opieki wymagają szczególnego traktowania oraz że potrzebują oni ukierunkowanego wsparcia, koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego powinna mieć zastosowanie do małoletnich bez opieki wyłącznie w przypadku, gdy można ustalić istnienie związku z danym państwem trzecim lub tranzytu przez to państwo i gdy spełnione są warunki określone w art. 59 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2024/1348. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby we wszystkich decyzjach dotyczących małoletnich uwzględniano przede wszystkim najlepszy interes dziecka. ***Przy stosowaniu koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego państwa członkowskie powinny również w należyty sposób uwzględniać zasadę jedności rodziny.***

- (9) Konieczne jest zwiększenie przejrzystości w odniesieniu do zawierania przez państwa członkowskie umów i porozumień z bezpiecznymi krajami trzecimi, wspieranie państw członkowskich i Komisji w ustanowieniu kompleksowego podejścia do zewnętrznego wymiaru migracji oraz w koordynowaniu ich działań wobec państw trzecich w zakresie stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Pozwoliłoby to również na monitorowanie tego, czy umowy lub porozumienia z państwami trzecimi spełniają warunki określone w *rozporządzeniu (UE) 2024/1348 zmienianym* niniejszym rozporządzeniem. Powinno to również umożliwić bardziej konsekwentne i spójne stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego w całej Unii oraz przyczynić się do ogólnego prawidłowego funkcjonowania wspólnego europejskiego systemu azylowego. W tym celu *po zawarciu umowy lub porozumienia z państwem trzecim* państwa członkowskie powinny być zobowiązane do poinformowania Komisji oraz pozostałych państw członkowskich **o tej** umowie lub tym porozumieniu, *zanim zaczną być one tymczasowo stosowane lub zanim wejdą one w życie, w zależności od tego, która z tych dat będzie wcześniejsza.*
- (10) *Zgodnie z mającymi zastosowanie postanowieniami Traktatów Parlament Europejski i Rada powinny otrzymywać odpowiednie informacje na temat umów lub porozumień między Unią a państwami trzecimi odnoszących się do koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego.*

(11) Aby zapewnić wystarczającą ochronę uzasadnionych interesów związanych z zarządzaniem granicami zewnętrznymi i z bezpieczeństwem wewnętrznym zainteresowanych państw członkowskich, w sytuacji, gdy państwo członkowskie negocjuje umowę lub porozumienie do celów rozporządzenia (UE) 2024/1348 zmienionego niniejszym rozporządzeniem z jednym z państw trzecich sąsiadujących z Unią, państwa członkowskie, które mają wspólną granicę z tym państwem trzecim, powinny, w odpowiednim czasie przed zawarciem danej umowy lub danego porozumienia, zostać poinformowane o tych negocjacjach, z pełnym poszanowaniem zasady lojalnej współpracy określonej w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Ponadto, aby uniknąć wszelkiej niezgodności z prawem Unii oraz dodatkowo zwiększyć przejrzystość w odniesieniu do umów lub porozumień zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, państwa członkowskie powinny starać się informować Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o postępach w prowadzonych z państwem trzecim negocjacjach dotyczących umów lub porozumień dopuszczalnych na podstawie niniejszego rozporządzenia, zanim strony osiągną ostateczne porozumienie, w tym w celu uzyskania opinii Komisji na temat tego, czy planowana umowa lub planowane porozumienia będące przedmiotem negocjacji są zgodne z prawem Unii.

- (12) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość podejmowania *wszelkich* niezbędnych środków w celu *zapobieżenia* ryzyku *ucieczki* osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, wobec których stosuje się koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego, w tym poprzez ograniczenie swobody przemieszczania się zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346⁴ lub zastosowanie detencji wobec danej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, w celu oceny dopuszczalności wniosków.

---

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

(13) *W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano, że w przypadku gdy wniosek zostaje odrzucony jako niedopuszczalny na podstawie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, organ rozstrzygający powinien wydać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową dokument informujący organy danego państwa trzeciego, że wniosek nie został rozpatrzony merytorycznie w Unii w konsekwencji zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Unia i jej państwa członkowskie mogą w przyszłości zawierać umowy lub porozumienia dopuszczalne na podstawie niniejszego rozporządzenia, które mogą obejmować postanowienia dotyczące procedur informowania organów danego państwa trzeciego o przekazaniu osób ubiegających się o ochronę międzynarodową z terytorium państw członkowskich do tego państwa trzeciego, które różnią się od procedury przewidzianej w rozporządzeniu (UE) 2024/1348. W związku z tym, w przypadku gdy koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego jest stosowana w odniesieniu do państwa trzeciego, z którym Unia lub państwo członkowskie zawarły taką umowę lub takie porozumienie, procedura określona w rozporządzeniu (UE) 2024/1348 powinna mieć zastosowanie bez uszczerbku dla jakiegokolwiek procedury informowania organów państwa trzeciego określonej w odpowiednich postanowieniach tej umowy lub tego porozumienia.*

- (14) Aby zwiększyć skuteczność proceduralną, osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie powinna mieć automatycznego prawa do pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego do celów postępowania odwoławczego od decyzji w sprawie niedopuszczalności wniosku podjętej na podstawie koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. ***Ponadto osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie powinna mieć automatycznego prawa do pozostania na terytorium państwa członkowskiego do celów postępowania odwoławczego od decyzji w sprawie niedopuszczalności wniosku podjętej na tej podstawie, że państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie, w którym wniesiono odwołanie, przyznało ochronę międzynarodową danej osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową.*** Niemniej jednak wykonanie odpowiedniej decyzji nakazującej powrót powinno zostać zawieszona na czas, w którym dana osoba ***ubiegająca się o ochronę międzynarodową*** może skorzystać z prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem pierwszej instancji, oraz – w przypadku wniesienia takiego odwołania – jeżeli istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement.

- (15) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zmiana warunków stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, nie może zostać osiągnięty przez państwa członkowskie i może zostać osiągnięty wyłącznie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (16) Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Irlandia powiadomiła pismem z dnia 22 lipca 2025 r. r. o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (17) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (18) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (19) Mając na uwadze stosowanie rozporządzenia (UE) 2024/1348 od dnia 12 czerwca 2026 r. oraz w celu jak najszybszego zapewnienia pewności prawa, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2024/1348,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. **59** wprowadza się następujące zmiany:

a) w **ust. 5** wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- (iii) istnieje związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego byłoby rozsądne, aby osoba ta udała się do tego państwa;
- (ii) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przejechała tranzytem przez dane państwo trzecie w *drodze do Unii; lub*
- (iii) istnieją umowa lub porozumienie *zawarte między Unią, co najmniej jednym państwem członkowskim lub co najmniej jednym państwem członkowskim i państwem trzecim, z jednej strony, a danym państwem trzecim, z drugiej strony*, wymagające zbadania zasadności *wszelkich* wniosków o skuteczną ochronę złożonych w *tym państwie trzecim* przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową *objęte* tą umową lub tym porozumieniem.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy Komisja rozpoczyna negocjacje w imieniu Unii dotyczące zawarcia umowy (zwanej dalej „umową na poziomie Unii”), o której mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (iii), z państwem trzecim, bierze pod uwagę w trakcie tych negocjacji wszelkie istniejące dwustronne lub wielostronne umowy między państwami członkowskimi a tym państwem trzecim, w tym potencjalny wpływ umowy na poziomie Unii na te umowy dwustronne lub wielostronne oraz na współpracę państw członkowskich z tym państwem trzecim w dziedzinie migracji.

Umowa zawarta przez Unię i państwo trzecie objęta zakresem stosowania akapitu pierwszego lit. b) ppkt (iii) ma pierwszeństwo przed wszelkimi dwustronnymi lub wielostronnymi umowami lub porozumieniami zawartymi między poszczególnymi państwami członkowskimi a tym samym państwem trzecim w zakresie, w jakim ich postanowienia są niezgodne z postanowieniami tej umowy na poziomie Unii .

Państwo członkowskie informuje w stosownym czasie odpowiednie państwa członkowskie o negocjacjach dotyczących umowy lub porozumienia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (iii), z państwem trzecim, które ma wspólną granicę z tymi państwami członkowskimi.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o *wszelkich dwustronnych lub wielostronnych umowach lub porozumieniach zawartych zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) ppkt (iii) przed ich wejściem w życie lub, w przypadku gdy dana umowa lub dane porozumienie mają być stosowane tymczasowo – przed rozpoczęciem ich tymczasowego stosowania. Komisja i pozostałe państwa członkowskie zostają również poinformowane o wszelkich późniejszych zmianach w takich umowach lub porozumieniach lub o zakończeniu ich obowiązywania.*”;

b) w ust. 6 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Państwa członkowskie nie stosują ust. 5 lit. b) ppkt (iii) w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki.”;

c) w ust. 8 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wydaje jej dokument informujący organy danego państwa trzeciego, w języku tego państwa, że wniosek nie został rozpatrzony merytorycznie w Unii wskutek zastosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, bez uszczerbku dla stosowania różnych procedur informowania organów państwa trzeciego określonych w umowach lub porozumieniach już obowiązujących między Unią lub tym państwem członkowskim a tym państwem trzecim, o czym mowa w ust. 5 akapit pierwszy lit. b) ppkt (iii).”;

2) art. 68 ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) decyzja o odrzuceniu wniosku jako niedopuszczalnego na podstawie art. 38 ust. 1 lit. a), b), c), d) lub e) lub art. 38 ust. 2, z wyjątkiem sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki podlegającym procedurze granicznej;”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w ....

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodnicząca

Przewodniczący / Przewodnicząca
